

EBA/GL/2016/07

18/01/2017

Riktlinjer

för tillämpningen av definitionen av
fallissemang i artikel 178 i förordning
(EU) nr 575/2013

1. Efterlevnads- och rapporteringsskyldigheter

Riktlinjernas status

1. Detta dokument innehåller riktlinjer som har utfärdats enligt artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010¹. I enlighet med artikel 16.3 i förordning (EU) nr 1093/2010 måste behöriga myndigheter och finansinstitut med alla tillgängliga medel försöka följa riktlinjerna.
2. Avriktlinjerframgång Europeiska bankmyndighetens (EBA) syn på lämplig tillsynspraxis inom det europeiska systemet för finansiell tillsyn eller på hur unionslagstiftningen ska tillämpas inom ett särskilt område. Behöriga myndigheter enligt definitionen i artikel 4.2 i förordning (EU) nr 1093/2010 som berörs av riktlinjerna ska följa dem genom att på lämpligt sätt införliva dem i sin praxis (till exempel genom att ändra sina rättsliga ramar eller tillsynsrutiner), även när riktlinjerna i första hand riktas till finansinstitut.

Rapporteringskrav

3. Enligt artikel 16.3 i förordning (EU) nr 1093/2010 måste de behöriga myndigheterna meddela EBA om de följer eller avser att följa dessa riktlinjer, alternativt ange skälen till att de inte gör det, senast den 20.03.2017. Om någon sådan anmälan inte inkommer inom denna tidsfrist kommer EBA att anse att de behöriga myndigheterna inte följer riktlinjerna. Anmälningar ska lämnas på det formulär som tillhandahålls på EBA:s webbplats till compliance@eba.europa.eu med hänvisningen "EBA/GL/2016/07". Anmälningar ska inges av personer som har befogenhet att rapportera om hur reglerna efterlevs på de behöriga myndigheternas vägnar. Alla förändringar i graden av efterlevnad måste rapporteras till EBA.
4. Anmälningarna kommer att offentliggöras på EBA:s webbplats i enlighet med artikel 16.3.

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 12).

2. Syfte, tillämpningsområde och definitioner

Syfte

5. I dessa riktlinjer beskrivs kraven på tillämpningen av artikel 178 i förordning (EU) nr 575/2013 om definitionen av fallissemang i enlighet med det mandat som Europeiska bankmyndigheten (EBA) ges i artikel 178.7 i den förordningen.

Tillämpningsområde

6. Dessa riktlinjer är tillämpliga med avseende på
 - (a) internmetoden (IRB-metoden) i enlighet med del tre, avdelning II, kapitel 3 i förordning (EU) nr 575/2013, och
 - (b) schablonmetoden för kreditrisk med stöd av hänvisningen till artikel 178 i artikel 127 i förordning (EU) nr 575/2013.
7. Institut som har fått tillstånd att använda internmetoden bör tillämpa de krav som fastställs i dessa riktlinjer för internmetoden på alla exponeringar. Om dessa institut på förhand har fått godkännande för att permanent tillämpa schablonmetoden i enlighet med artikel 150 i förordning (EU) nr 575/2013, eller har fått godkännande för att tillämpa internmetoden stegvis i enlighet med artikel 148 i den förordningen, får de tillämpa de krav på standardmetoden som anges i de här riktlinjerna på de berörda exponeringar som omfattas av permanent partiell användning av schablonmetoden eller som ingår i planen för stegvis genomförande.

Målgrupp

8. Dessa riktlinjer riktar sig till behöriga myndigheter enligt definitionen i artikel 4.2 i förordning (EU) nr 1093/2010 och till finansinstitut enligt definitionen i artikel 4.1 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Definitioner

9. Om inget annat anges har de termer som används och definieras i förordning (EU) nr 575/2013 och direktiv 2013/36/EU samma innebörd i riktlinjerna.

3. Genomförande

Datum för tillämpning

10. Dessa riktlinjer ska tillämpas från och med den 1 januari 2021. Institutet bör införliva kraven i dessa riktlinjer i sina interna förfaranden och it-system innan dess. De behöriga myndigheterna får själva besluta att skynda på tidsplanen för övergången.

Första tillämpning av riktlinjerna av institut som använder internmetoden

11. När institut som använder internmetoden ska tillämpa dessa riktlinjer för första gången bör de bedöma och vid behov anpassa sina riskklassificeringssystem så att estimeringarna av riskparametrar avspeglar den nya definitionen av fallissemang i enlighet med dessa riktlinjer genom att
 - (a) när så är möjligt justera historiska uppgifter på grundval av den nya definitionen av fallissemang enligt dessa riktlinjer, framför allt till följd av de tröskelvärden för väsentlighet hos en förfallen kreditförpliktelse som avses i artikel 178.2 d i förordning (EU) nr 575/2013,
 - (b) bedöma hur stor inverkan den nya definitionen av fallissemang enligt dessa riktlinjer och jämfört med den föregående definitionen får på samtliga riskparametrar och kapitalbaskrav, i förekommande fall efter relevanta justeringar av historiska uppgifter,
 - (c) införa en extra försiktighetsmarginal i sina riskklassificeringssystem för att ta hänsyn till eventuella snedvridningar i riskbedömningarna på grund av att olika definitioner av fallissemang har använts i de historiska uppgifterna för modelleringsändamål.
12. De förändringar som avses i punkt 11 och som tillämpas på riskklassificeringssystemen på grund av att dessa riktlinjer tillämpas måste verifieras av den interna valideringsfunktionen och klassificeras i enlighet med kommissionens delegerade förordning (EU) nr 529/2014. Beroende på klassificering ska de också anmälas till eller godkännas av den berörda behöriga myndigheten.
13. Institut som använder internmetoden och som behöver få ett godkännande på förhand från de behöriga myndigheterna i enlighet med artikel 143 i förordning (EU) nr 575/2013 och kommissionens delegerade förordning (EU) nr 529/2014 för att införliva dessa riktlinjer inom den tidsfrist som avses i punkt 10, bör komma överens med sin behöriga myndighet om en

² EUT L 148, 20.5.2014, s. 36.

slutlig tidsfrist för att lämna in sin ansökan om godkännande av ändringar i definitionen av fallissemang.

14. Efter det att institut som använder internmetoden har börjat samla in uppgifter enligt den nya definitionen av fallissemang i enlighet med dessa riktlinjer bör instituten under den regelbundna översyn av riskestimat som avses i artikel 179.1 c i förordning (EU) nr 575/2013 utöka eller i motiverade fall flytta intervallet av historiska uppgifter som används för att kvantifiera risk, så att de kan inkludera nya data. Tills de har uppnått en lämplig tidsperiod med en homogen definition av fallissemang bör dessa institut i sin regelbundna översyn av sina estimat av riskparametrar bedöma om den försiktighetsmarginal som avses i punkt 11 b är lämplig.

Upphävande

15. Avsnitten 3.3.2.1 och 3.4.4 i Europeiska banktillsynskommitténs (CEBS) riktlinjer om tillämpningen, valideringen och bedömningen av internmätningmetoden och internmetoden (GL10), som offentliggjordes den 4 april 2006, upphävs från och med den 1 januari 2021.

4. Kriteriet för förfallen betalning vid identifiering av fallissemang

Räkning av överskjutande dagar

16. Om ett kapitalbelopp, en ränta eller en avgift inte har betalats på förfalldagen bör instituten vid tillämpningen av artikel 178.1 b i förordning (EU) nr 575/2013 redovisa detta som en förfallen kreditförpliktelse. Om tidsplanen för kreditförpliktelser ändras i enlighet med artikel 178.2 e i förordning (EU) nr 575/2013 bör det anges i institutets policy att räkningen av överskjutande dagar ska baseras på den ändrade betalningsplanen.
17. När kreditarrangemanget uttryckligen tillåter gäldenären att ändra planen, tillfälligt avbryta eller skjuta upp betalningarna på vissa villkor och gäldenären agerar inom ramen för de rättigheter som fastställs i avtalet, bör de ändrade, tillfälligt avbrutna eller uppskjutna avbetalningarna inte anses ha förfallit. Räkningen av överskjutande dagar bör baseras på den nya planen när den har fastställts. Om gäldenären ändrar planen, tillfälligt avbryter eller skjuter upp betalningarna bör institutet ändå analysera orsakerna till förändringen och bedöma eventuella indikationer på osannolikhet för betalning, i enlighet med artikel 178.1 och 178.3 i förordning (EU) nr 575/2013 och avsnitt 5 i de här riktlinjerna.
18. Om återbetalningen av förpliktelsen avbryts tillfälligt på grund av att detta alternativ är tillåtet enligt lag eller på grund av andra lagliga begränsningar, bör räkningen av överskjutande dagar också avbrytas tillfälligt under den perioden. I sådana situationer bör institutet ändå när så är

möjligt analysera orsakerna till att alternativet att avbryta betalningarna har utnyttjats och bör bedöma eventuella indikationer på osannolikhet för betalning, i enlighet med artikel 178.1 och 178.3 i förordning (EU) nr 575/2013 och avsnitt 5 i de här riktlinjerna.

19. Om återbetalningen av förpliktelsen är föremål för en tvist mellan gäldenären och institutet får räkningen av överskjutande dagar avbrytas tillfälligt tills tvisten är löst, om minst ett av följande villkor är uppfyllt:
 - (a) Tvisten mellan gäldenären och institutet om förekomsten av eller beloppet för en kreditförpliktelse är föremål för en behandling i domstol eller ett annat formellt förfarande som utförs av ett särskilt externt organ som leder till ett bindande avgörande i enlighet med den tillämpliga rättsliga ramen i den berörda jurisdiktionen.
 - (b) I det särskilda fallet med leasing: ett formellt klagomål har lämnats in till institutet om föremålet för kontraktet och det har fastställts att det finns fog för klagomålet genom en oberoende intern granskning, intern validering eller någon annan jämförbar oberoende granskningsenhet.
20. Om gäldenären ändras till följd av en händelse som fusion eller förvärv av gäldenären eller en annan liknande transaktion, bör räkningen av överskjutande dagar börja från och med den tidpunkt då en annan person eller enhet blir skyldig att betala förpliktelsen. Räkningen av överskjutande dagar påverkas däremot inte av att gäldenärens namn ändras.
21. Summan av alla förfallna belopp som gäller någon kreditförpliktelse som gäldenären har till institutet, moderföretaget eller något dotterföretag till gäldenären och som institutet är skyldigt att beräkna för att jämföra med det tröskelvärde för väsentlighet som den behöriga myndigheten har fastställt i enlighet med led d i artikel 178.2 i förordning (EU) nr 575/2013 bör beräknas så ofta som krävs för att det ska gå att upptäcka ett fallissemang i tid. Institutet bör se till att informationen om överskjutande dagar och fallissemang är aktuell när den används för beslutsfattande, intern riskhantering, intern eller extern rapportering och processer för att beräkna kapitalbaskrav. Om ett institut beräknar överskjutande dagar mindre ofta än dagligen bör det se till att dagen för fallissemang fastställs som den dag när kriteriet för förfallen betalning faktiskt har uppfyllts.
22. Gäldenärens klassificering som fallerande bör inte omfattas av ytterligare expertbedömning. När gäldenären uppfyller kriteriet för förfallen betalning anses alla exponeringar mot den gäldenären vara fallerade, om inte något av följande villkor är uppfyllt:
 - (a) Exponeringarna får räknas som hushållsexponeringar och institutet tillämpar definitionen av fallissemang på enskild kreditfacilitetsnivå.
 - (b) En s.k. teknisk förfallosituation anses ha uppstått i enlighet med punkt 23.

Tekniskt fallissemang

23. Ett tekniskt fallissemang bör endast anses ha uppstått i något av följande fall:

- (a) Ett institut konstaterar att statusen som fallerande har orsakats av ett fel i institutets uppgifter eller system, inklusive manuella fel i standardiserade processer, men exklusive felaktiga kreditbeslut.
- (b) Ett institut konstaterar att statusen som fallerande har orsakats av att den betalningstransaktion som gäldenären beordrat inte har utförts, har gjorts felaktigt eller för sent, eller om det finns bevis för att betalningen har misslyckats på grund av ett fel i betalningssystemet.
- (c) Transaktionens egenskaper innebär att det finns en tidsfördröjning mellan institutets mottagning av betalningen och bokföringen av betalningen på det berörda kontot, så att betalningen gjordes innan de 90 dagarna hade löpt ut, men krediteringen på kundens konto skedde efter det att de 90 dagarna hade löpt ut.
- (d) I det särskilda fallet med factoringarrangemang: de förvärvade fordringarna redovisas i institutets balansräkning och det tröskelvärde för väsentlighet som den berörda myndigheten har fastställt i enlighet med led d i artikel 178.2 i förordning (EU) nr 575/2013 överskrids, men ingen av fordringarna gentemot gäldenären är förfallen till betalning sedan mer än 30 dagar.

24. Tekniska förfallosituationer bör inte betraktas som fallissemang i enlighet med artikel 178 i förordning (EU) nr 575/2013. Institutet bör korrigera alla upptäckta fel som har lett till en teknisk förfallosituation så snart som möjligt.

Om institutet använder internmetoden bör tekniska förfallosituationer tas bort från uppsättningen med referensuppgifter för fallerade exponeringar för estimering av riskparametrar.

Exponeringar mot nationella regeringar, lokala myndigheter och offentliga organ

25. Institutet får tillämpa en särskild behandling av exponeringar mot nationella regeringar, lokala myndigheter och offentliga organ om samtliga av följande villkor är uppfyllda:

- (a) Kontraktet avser tillhandahållande av varor eller tjänster där de administrativa förfarandena kräver vissa kontroller som rör fullgörandet av kontraktet innan utbetalningen kan göras. Detta gäller särskilt factoringexponeringar eller liknande typer av arrangemang, men är inte tillämpligt på instrument som obligationer.

- (b) Utöver den fördröjda betalningen finns inga andra indikationer på osannolikhet för betalning, i enlighet med artikel 178.1 a och 178.3 i förordning (EU) nr 575/2013; dessa riktlinjer är tillämpliga, gäldenären har en sund ekonomisk situation och det finns inga rimliga farhågor om att förpliktelsen inte kommer att återbetalas i sin helhet, inklusive eventuell ränta i förkommande fall.
- (c) Förpliktelsen är inte förfallen till betalning sedan mer än 180 dagar.

26. Institut som bestämmer sig för att tillämpa den särskilda behandling som avses i punkt 25 bör tillämpa samtliga av följande punkter:

- (a) Dessa exponeringar bör inte ingå i beräkningen av tröskelvärdet för väsentlighet för andra exponeringar mot denna gäldenär.
- (b) De bör inte betraktas som fallissemang i den mening som avses i artikel 178 i förordning (EU) nr 575/2013.
- (c) De bör dokumenteras tydligt som exponeringar som omfattas av den särskilda behandlingen.

Särskilda bestämmelser som är tillämpliga på factoring och förvärvade fordringar

27. Om det finns factoringarrangemang som innebär att de överlåtna fordringarna inte tas upp i factoringföretagets balansräkning och factoringföretaget är direkt ansvarigt gentemot kunden upp till en viss överenskommen procentandel, bör räkningen av överskjutande dagar inledas från och med den dag då factoringkontot är i debet, dvs. från och med den tidpunkt då de förskott som har betalats för fordringarna överskrider den procentandel som factoringföretaget och kunden har kommit överens om. När instituten ska fastställa poster som har förfallit till betalning för ett factoringföretags kund bör det både

- (a) jämföra summan av beloppet för det factoringkonto som är i debet och alla andra förpliktelser som kunden har, som har förfallit och som är redovisade i factoringföretagets balansräkning med den absoluta komponenten i det tröskelvärdet för väsentlighet som den behöriga myndigheten har fastställt i enlighet med artikel 178.2 d i förordning (EU) nr 575/2013, och
- (b) jämföra förhållandet mellan den summa som beskrivs i a och det totala beloppet för factoringkontots aktuella värde, dvs. värdet på de förskott som har betalats för fordringarna och alla andra exponeringar utanför balansräkningen som är relaterade till kundens kreditförpliktelser, mot den relativa komponenten i det tröskelvärdet för väsentlighet som den behöriga myndigheten har fastställt i enlighet med artikel 178.2 d i förordning (EU) nr 575/2013.

28. Om det finns factoringavtal där de förvärvade fordringarna tas upp i factoringföretagets balansräkning och factoringföretaget har exponeringar mot kundens gäldenärer, bör räkningen av överskjutande dagar inledas när betalningen för en enda fordring förfaller. I denna situation får institut som använder internmetoden tillämpa definitionen av fallissemang på samma sätt som för hushållsexponeringar enligt avsnitt 9 i de här riktlinjerna, eftersom de överlåtna fordringarna är förvärvade fordringar, förutsatt att kraven i artikel 154.5 i förordning (EU) nr 575/2013, eller, i fråga om förvärvade företagsfordringar, kraven i artikel 153.6 i förordning (EU) nr 575/2013, är uppfyllda.
29. När institutet redovisar händelser som är relaterade till utspädningsrisk för förvärvade fordringar enligt definitionen i artikel 4.1.53 i förordning (EU) nr 575/2013, bör dessa händelser inte anses leda till gäldenärens fallissemang. När beloppet för en fordring har minskat till följd av händelser som är relaterade till utspädningsrisk, t.ex. diskontering, avdrag, nettning eller kreditnotor som har utfärdats av säljaren, bör det sänkta fordringsbeloppet inkluderas i beräkningen av överskjutande dagar. Om det föreligger en tvist mellan gäldenären och säljaren och den händelsen redovisas som relaterad till utspädningsrisk, bör räkningen av överskjutande dagar avbrytas tillfälligt tills tvisten har lösts.
30. Händelser som redovisas som relaterade till utspädningsrisk och därmed är uteslutna från identifieringen av fallissemang bör ingå i beräkningen av kapitalbaskrav eller internt kapital för utspädningsrisk. Om institutet redovisar ett betydande antal händelser som är relaterade till utspädningsrisk bör de analysera och dokumentera orsakerna till dessa händelser och bedöma eventuella indikationer på osannolikhet för betalning, i enlighet med artikel 178.1 och 178.3 i förordning (EU) nr 575/2013 och avsnitt 5 i de här riktlinjerna.
31. Om gäldenären inte har fått lämplig information om överlåtelsen av fordringen från factoringföretagets kund och institutet har bevis på att betalningen för fordringen har gjorts till kunden, bör institutet inte anse att fordringen har förfallit. Om gäldenären har fått lämplig information om överlåtelsen av fordringen men ändå har gjort betalningen till kunden bör institutet fortsätta att räkna överskjutande dagar enligt villkoren för fordringen.
32. I det särskilda fallet med dolda factoringarrangemang, där gäldenärerna inte informeras om överlåtelsen av fordringarna, men de förvärvade fordringarna redovisas i factoringföretagets balansräkning, bör räkningen av överskjutande dagar inledas från den tidpunkt då gäldenärernas betalningar enligt överenskommelsen med kunden bör överföras från kunden till factoringföretaget.

Fastställa tröskelvärde för väsentlighet

33. De behöriga myndigheterna bör underrätta EBA om de tröskelvärden för väsentlighet som de har fastställt inom sina respektive jurisdiktioner i enlighet med artikel 178.2 d i förordning (EU) nr 575/2013. Efter ikraftträdandet av de tekniska standarder för tillsyn som har utvecklats i enlighet med artikel 178.6 i förordning (EU) nr 575/2013 bör de behöriga myndigheterna ge EBA en motivering om de fastställer den relativa komponenten i

tröskelvärde för väsentlighet till en annan nivå än den på 1 procent som anges i de tekniska standarderna för tillsyn.

34. Institutet bör tillämpa det tröskelvärde för väsentlighet för förfallna kreditförpliktelser som deras behöriga myndigheter har fastställt i enlighet med artikel 178.2 d i förordning (EU) nr 575/2013. Institutet får konstatera fallissemang på grundval av ett lägre tröskelvärde om de kan visa att detta lägre värde är en relevant indikation på osannolikhet för betalning och inte leder till ett överdrivet antal fallissemang som återgår till status som ej fallerande kort efter att de har redovisats som fallerande, eller minskar kapitalkraven. I detta fall bör institutet registrera uppgifter i sina databaser om vad som utlöser fallissemang som en ytterligare specificerad indikation på osannolikhet för betalning.

5. Indikationer på osannolikhet för betalning

Upplupen ränta på kreditförpliktelsen intäktsförs inte längre

35. Vid osannolikhet för betalning i enlighet med artikel 178.3 a i förordning (EU) nr 575/2013 bör institutet anse att en gäldenär osannolikt kommer att betala om räntan för kreditförpliktelser inte längre intäktsförs av institutet på grund av förpliktelsens försämrade kreditkvalitet.

Specifika kreditriskjusteringar

36. Vid osannolikhet för betalning i enlighet med artikel 178.3 b i förordning (EU) nr 575/2013 bör alla följande särskilda kreditriskjusteringar anses vara resultatet av att en betydande kvalitetsförsämring har kunnat konstateras hos en kreditförpliktelse och bör därmed behandlas som en indikation på osannolikhet för betalning:

(a) Förluster som tas upp i resultatredovisningen för instrument som värderas till verkligt värde som representerar kreditriskreserveringar enligt den tillämpliga redovisningsramen.

(b) Förluster till följd av aktuella eller tidigare händelser som påverkar en betydande enstaka exponering eller exponeringar som inte var för sig är betydande och som bedöms individuellt eller kollektivt.

37. De specifika kreditriskjusteringar som omfattar förluster för vilka den historiska erfarenheten – justerad på grundval av aktuella observerbara uppgifter – anger att förlusten har uppkommit men där institutet ännu inte vet vilken enstaka exponering som har lidit förlusterna ("förluster som har uppstått men som inte har redovisats"), bör inte betraktas som en indikation på osannolikhet för betalning hos en specifik gäldenär.

38. Om institutet behandlar en exponering som nedskrivna bör detta betraktas som ytterligare en indikation på osannolikhet för betalning, varför gäldenären bör anses vara fallerande oavsett om exponeringen har åsatts några kreditriskjusteringar eller ej. Om förluster som har uppstått men inte har redovisats betraktas som nedskrivna i enlighet med gällande redovisningsram bör dessa situationer inte behandlas som en indikation på osannolikhet för betalning.
39. Om institutet behandlar en exponering som nedskrivna enligt IFRS 9, dvs. placerar den i steg 3 enligt definitionen i IFRS 9 Finansiella instrument, som offentliggjordes av internationella organisationen för internationell redovisningsstandard (IASB) i juli 2014, bör den exponeringen betraktas som fallerad, utom om exponeringen har betraktats som nedskrivna på grund av den försenade betalningen och något eller båda av följande villkor uppfylls:
- (a) De behöriga myndigheterna har ersatt 90 dagar efter förfallodagen med 180 dagar efter förfallodagen i enlighet med artikel 178.1 b i förordning (EU) nr 575/2013 och denna längre period används inte vid redovisning av nedskrivningar.
 - (b) Det tröskelvärde för väsentlighet som avses i artikel 178.2 d i förordning (EU) nr 575/2013 har inte överskridits.
 - (c) Exponeringen har redovisats som en teknisk förfallosituation i enlighet med punkt 23.
 - (d) Exponeringen uppfyller villkoren i punkt 25.
40. Om institutet använder både IFRS 9 och en annan redovisningsram bör det välja om exponeringar ska klassificeras som fallerade i enlighet med punkterna 36–38 eller i enlighet med punkt 39. Detta val bör sedan tillämpas konsekvent över tid.

Försäljning av kreditförpliktelse

41. Vid osannolikhet för betalning enligt artikel 178.3 c i förordning (EU) nr 575/2013 bör instituten ta hänsyn till såväl egenskaper som väsentlighet hos den förlust som är relaterad till försäljning av kreditförpliktelser i enlighet med följande punkter. Värdepapperiseringstransaktioner med en betydande risköverföring och eventuella koncerninterna försäljningar av kreditförpliktelser bör betraktas som försäljning av kreditförpliktelser.
42. Institutet bör undersöka orsakerna till försäljningen av kreditförpliktelser och orsakerna till eventuella förluster som redovisas till följd av den. Om försäljningen av kreditförpliktelser genomfördes av orsaker som inte var relaterade till kreditrisk, t.ex. på grund av ett behov av att öka institutets likviditet eller en förändrad affärsstrategi, och institutet inte konstaterar att kreditkvaliteten har försämrats hos dessa förpliktelser, bör den ekonomiska förlust som är relaterad till försäljningen av dessa förpliktelser betraktas som icke kreditrelaterad. I detta fall bör förlusten inte betraktas som en indikation på fallissemang ens om förlusten är väsentlig, förutsatt att det finns en lämplig och dokumenterad motivering av att försäljningsförlusten behandlas som icke kreditrelaterad. Institutet får framför allt betrakta förlusten vid en

försäljning av kreditförpliktelser som icke kreditrelaterad om de tillgångar som säljs är tillgångar som handlas på börserna och värderas till verkligt värde.

43. Om förlusten vid försäljningen av kreditförpliktelser däremot är relaterad till kreditkvaliteten hos förpliktelseerna i sig, framför allt när institutet säljer kreditförpliktelseerna på grund av försämringen i deras kvalitet, bör institutet undersöka om den ekonomiska förlusten är väsentlig och i så fall betrakta detta som en indikation på fallissemang.
44. Institutet bör fastställa ett tröskelvärde för när kreditrelaterade förluster som är relaterade till försäljningen av kreditförpliktelser ska betraktas som väsentliga, vilket bör beräknas enligt följande formel och inte bör vara större än 5 procent:

$$L = \frac{E - P}{E}$$

där

L är den ekonomiska förlust som är relaterad till försäljningen av kreditförpliktelser,

E är det totala utestående beloppet för de förpliktelser som omfattas av försäljningen, inklusive räntor och avgifter,

P är det överenskomna priset på de sålda förpliktelseerna.

45. För att bedöma väsentligheten i den övergripande ekonomiska förlust som är relaterad till försäljningen av kreditförpliktelser bör institutet beräkna den ekonomiska förlusten och jämföra den med det tröskelvärde som avses i punkt 44. Om den ekonomiska förlusten överskrider tröskelvärdet bör de betrakta kreditförpliktelseerna som fallerade.
46. Försäljningen av kreditförpliktelser får utföras före eller efter fallissemang. Om försäljningen var relaterad till en väsentlig kreditrelaterad ekonomisk förlust bör information om förlusten registreras och sparas på ett lämpligt sätt för estimeringen av riskparametrar, oavsett tidpunkten för försäljningen, när det gäller institut som använder internmetoden.
47. Om försäljningen av en kreditförpliktelse till en väsentlig kreditrelaterad ekonomisk förlust gjordes innan fallissemang konstaterades för den exponeringen, bör tidpunkten för försäljningen betraktas som tidpunkten för fallissemang. När en del av en gäldenärs samlade förpliktelser säljs och försäljningen är relaterad till en väsentlig kreditrelaterad ekonomisk förlust bör gäldenärens samtliga återstående förpliktelser behandlas som fallerade, såvida inte exponeringarna får betraktas som hushållsexponeringar och institutet tillämpar definitionen på fallissemang på facilitetsnivå.
48. När det är fråga om en försäljning av en portfölj av exponeringar bör behandlingen av enskilda kreditförpliktelser inom den portföljen avgöras i enlighet med metoden för att fastställa priset på portföljen. Om priset för hela portföljen fastställdes genom en specifikation av diskonteringen för särskilda kreditförpliktelser, bör väsentligheten hos de kreditrelaterade ekonomiska förlusterna bedömas enskilt för varje exponering inom

portföljen. Om priset däremot endast fastställdes på portföljnivå får väsentligheten i kreditrelaterade ekonomiska förluster bedömas på portföljnivå, och i så fall bör alla kreditförpliktelser inom den portföljen behandlas som fallerade vid försäljningstidpunkten, om det tröskelvärde som anges i punkt 44 överskrids.

Framtvingad omförhandling

49. Vid osannolikhet för betalning i den mening som avses i artikel 178.3 d i förordning (EU) nr 575/2013 bör en framtvingad omförhandling anses ha uppstått när eftergifter har gjorts gentemot en gäldenär som har eller kommer att ha svårigheter att uppfylla sina finansiella åtaganden i enlighet med punkterna 163–167 och 172–174 i bilaga V till kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 680/2014 av den 16 april 2014³, ändrad genom kommissionens genomförandeförordning (EU) 2015/227⁴.
50. Eftersom gäldenären i enlighet med artikel 178.3 d i förordning (EU) nr 575/2013 bör betraktas som fallerande om den framtvingade omförhandlingen sannolikt leder till en minskning av skulden med hänsyn till anståndsexponeringar, bör gäldenären endast klassificeras som fallerande om de berörda eftergifterna sannolikt leder till en minskad skuld.
51. Institutet bör fastställa ett tröskelvärde för den minskade kreditförpliktelse som sannolikt kommer att orsakas av en betydande eftergift av krediten eller uppskjuten betalning av räntor och amorteringar eller i förekommande fall avgifter. Detta tröskelvärde bör beräknas enligt följande formel och bör inte vara högre än 1 %:

$$DO = \frac{NPV_0 - NPV_1}{NPV_0}$$

där

DO är minskningen av kreditförpliktelsen,

NPV₀ är nettonuvärdet av de väntade kassaflödena (inklusive obetalda räntor och avgifter) enligt avtalsvillkoren innan villkoren ändrades i det diskonterade avtalet, med kundens ursprungliga effektiva ränta,

NPV₁ är nettonuvärdet av de förväntade kassaflödena baserat på det nya diskonterade arrangemanget, med kundens ursprungliga effektiva ränta.

52. Vid osannolikhet för betalning i den mening som avses i artikel 178.3 d i förordning (EU) nr 575/2013 bör instituten för varje framtvingad omförhandling beräkna den minskade kreditförpliktelsen och jämföra den med det tröskelvärde som avses i punkt 51. Om den

³ EUT L 191, 28.6.2014, s. 1.

⁴ EUT L 48, 20.2.2015, s. 1.

minskade kreditförpliktelsen överskrider det tröskelvärdet bör exponeringarna betraktas som fallerade.

53. Om den minskade kreditförpliktelsen däremot ligger under det angivna tröskelvärdet, framför allt när nettonuvärdet av de förväntade kassaflödena baserat på det framtvingade omförhandlingsarrangemanget är högre än nettonuvärdet för de väntade kassaflödena före villkorsändringarna, bör instituten bedöma exponeringarna för att se om det finns andra indikationer på osannolikhet för betalning. Om institutet har rimliga tvivel beträffande sannolikheten för att förpliktelsen ska återbetalas i sin helhet och i tid enligt det nya arrangemanget bör gäldenären betraktas som fallerande. Indikatorer som kan tyda på osannolikhet för betalning kan vara följande:

(a) En stor klumpsumma ska betalas i slutet av återbetalningsplanen.

(b) Återbetalningsplanen är oregelbunden, och avsevärt lägre betalningar är inplanerade i början av återbetalningsplanen.

(c) Det finns en betydande anståndsperiod i början av återbetalningsplanen.

(d) Exponeringarna mot gäldenären har varit föremål för framtvingad omförhandling mer än en gång.

54. Eventuella eftergifter mot en gäldenär som redan befinner sig i fallissemang bör leda till att gäldenären klassificeras som en framtvingad omförhandling. Alla exponeringar som klassificeras som anståndsexponeringar och nödlidande exponeringar i enlighet med bilaga V i kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 680/2014 av den 16 april 2014, ändrad genom kommissionens genomförandeförordning (EU) 2015/227, bör klassificeras som fallerade och omfattas av framtvingad omförhandling.

55. Om någon av de ändringar i planen för kreditförpliktelser som avses i artikel 178.2 e i förordning (EU) nr 575/2013 beror på att en gäldenär har finansiella svårigheter bör institutet också bedöma om det har skett en framtvingad omförhandling och om det har förekommit en indikation på osannolikhet för betalning.

Konkurs

56. Vid osannolikhet för betalning i enlighet med artikel 178.3 e och f i förordning (EU) nr 575/2013 bör instituten tydligt ange i sin interna policy vilken typ av arrangemang som behandlas som ett konkursliknande beslut eller skydd, med hänsyn till alla gällande rättsliga ramar och följande typiska egenskaper hos ett sådant skydd:

(a) Skyddssystemet omfattar alla borgenärer eller alla borgenärer med fordringar utan säkerhet.

- (b) Villkoren för skyddssystemet har godkänts av domstolen eller en annan behörig offentlig myndighet.
- (c) Villkoren för skyddssystemet omfattar tillfälligt inställande av betalningar eller delvis inlösen av skuld.
- (d) Åtgärderna omfattar någon form av kontroll över förvaltningen av företaget och dess tillgångar.
- (e) Om skyddssystemet inte fungerar kommer företaget sannolikt att likvideras.

57. Institutet bör behandla alla arrangemang som förtecknas i bilaga A till förordning (EU) 2015/848⁵ som ett konkursliknande beslut eller skydd.

Andra indikationer på osannolikhet för betalning

58. Institutet bör i sina interna policyer och rutiner ange andra ytterligare indikationer på osannolikhet för betalning från en gäldenär, utöver dem som anges i artikel 178.3 i förordning (EU) nr 575/2013. Dessa ytterligare indikationer bör anges per typ av exponering enligt definitionen i artikel 142.1.2 i förordning (EU) nr 575/2013 och återspegla deras särskilda egenskaper. De bör också anges för alla affärsområden, rättsliga enheter och geografiska områden. Förekomsten av ytterligare en indikation på osannolikhet för betalning bör antingen leda till en automatisk omklassificering till fallerade exponeringar eller utlösa en bedömning från fall till fall, och får omfatta indikationer som baseras på intern eller extern information.

59. Institutet kan bl.a. beakta följande möjliga indikationer på osannolikhet för betalning på grundval av intern information:

- (a) En låntagares källor till återkommande inkomst är inte längre tillgängliga för att täcka avbetalningarna.
- (b) Det finns motiverade farhågor om en låntagares framtida förmåga att generera stabila och tillräckliga kassaflöden.
- (c) Låntagarens övergripande soliditetsnivå har minskat avsevärt, eller det finns motiverade förväntningar på sådana förändringar i soliditeten.
- (d) Långgivaren har brutit mot klausuler i ett kreditavtal.
- (e) Institutet har utnyttjat en säkerhet, inklusive en garanti.

⁵ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/848 av den 20 maj 2015 om insolvensförfaranden (EUT L 141, 5.6.2015, s. 19).

- (f) För exponeringar mot en enskild person: fallissemang hos ett företag som ägs helt och hållet av en enda enskild person, om denna person har gett institutet en personlig garanti för ett företags samtliga förpliktelser.
- (g) För hushållsexponeringar där definitionen av fallissemang tillämpas på enskild kreditfacilitetsnivå: det faktum att en betydande andel av gäldenärens sammanlagda förpliktelse har fallerat.
- (h) En exponering rapporteras som nödlidande i enlighet med bilaga V till kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 680/2014 av den 16 april 2014, ändrad genom kommissionens genomförandeförordning (EU) 2015/227, utom om de behöriga myndigheterna har ersatt 90 dagar efter förfallodagen med 180 dagar efter förfallodagen i enlighet med artikel 178.1 b i förordning (EU) nr 575/2013.

60. Institutet bör också ta hänsyn till den information som finns tillgänglig i externa databaser, inklusive kreditregister, makroekonomiska indikatorer och offentliga informationskällor, inklusive pressartiklar och rapporter från finansiella analytiker. Institutet kan bl.a. beakta följande indikationer på osannolikhet för betalning på grundval av extern information:

- (a) Betydande förseningar i betalningar till andra borgenärer har registrerats i det berörda kreditregistret.
- (b) En kris i den sektor som motparten är verksam inom, i kombination med att motparten har en svag ställning i denna sektor.
- (c) En aktiv marknad för en finansiell tillgång försvinner på grund av gäldenärens finansiella svårigheter.
- (d) Ett institut har information om att en tredje part, framför allt ett annat institut, har ansökt om konkurs eller liknande skydd för gäldenären.

61. När institutet fastställer kriterierna för osannolikhet för betalning bör de ta hänsyn till förhållandena inom grupperna av kunder med inbördes anknytning enligt definitionen i artikel 4.1.39 i förordning (EU) nr 575/2013. Framför allt bör institutet ange i sin interna policy när fallissemang hos en gäldenär inom gruppen av kunder med inbördes anknytning har en spridningseffekt på andra enheter i gruppen. Dessa specifikationer bör vara förenliga med de lämpliga policyerna för att hänföra exponeringar mot enskilda gäldenärer till en riskklass och till grupper av kunder med inbördes anknytning i enlighet med artikel 172.1 d i förordning (EU) nr 575/2013. Om sådana kriterier inte har fastställts för en icke standardmässig situation och en gäldenär som ingår i en grupp av kunder med inbördes anknytning fallerar bör institutet bedöma osannolikheten för betalning hos alla andra enheter i den gruppen från fall till fall.

62. Om en finansiell tillgång har förvärvats av eller har sitt ursprung hos ett institut till en väsentlig diskontering bör institutet bedöma om denna diskontering avspeglar gäldenärens

försämrade kreditkvalitet och om det finns några indikationer på fallissemang i enlighet med dessa riktlinjer. Bedömningen av osannolikhet för betalning bör gälla det sammanlagda beloppet för gäldenärens skuld, oavsett vilket pris institutet har betalat för tillgången. Denna bedömning får baseras på den genomgång som har utförts innan tillgången förvärvades eller den analys som har gjorts för redovisningsändamål för att avgöra om tillgången omfattas av nedskrivning.

63. Institutet bör ha lämpliga policyer och förfaranden för att upptäcka kreditbedrägerier. Normalt sett har exponeringen redan fallerat på grundval av kraftigt försenade betalningar när kreditbedrägeriet upptäcks. Om kreditbedrägeriet däremot upptäcks innan fallissemang har redovisats bör det behandlas som en ytterligare indikation på osannolikhet för betalning.

Styrningsprocesser avseende osannolikhet för betalning

64. Institutet bör införa policyer för definitionen av fallissemang för att se till att den tillämpas konsekvent och effektivt. Framför allt bör de ha tydliga policyer och förfaranden för kriteriet för osannolikhet för betalning i enlighet med artikel 178.3 i förordning (EU) nr 575/2013 och alla andra indikationer på osannolikhet för betalning som institutet har fastställt. Dessa ska omfatta alla typer av exponeringar enligt definitionen i artikel 142.1.2 i förordning (EU) nr 575/2013 för alla affärsområden, rättsliga enheter och geografiska områden.
65. Institutet bör fastställa lämpliga metoder för att identifiera varje indikation för osannolikhet för betalning, inklusive informationskällor och övervakningsfrekvens. Informationskällorna bör omfatta såväl interna som externa källor, framför allt relevanta externa databaser och register.

6. Tillämpning av definitionen av fallissemang i externa uppgifter

66. Institut som använder internmetoden och använder externa uppgifter för estimeringen av riskparametrar i enlighet med artikel 178.4 i förordning (EU) nr 575/2013 bör tillämpa de krav som anges i det här avsnittet.
67. Vid tillämpning av artikel 178.4 i förordning (EU) nr 575/2013 bör institutet vidta samtliga följande åtgärder:
 - (a) Kontrollera att den definition av fallissemang som används i externa uppgifter är förenlig med artikel 178 i förordning (EU) nr 575/2013.
 - (b) Kontrollera att den definition av fallissemang som används i externa uppgifter stämmer överens med den definition av fallissemang som institutet tillämpar för den berörda portföljen av exponeringar. Kontrollen ska framför allt gälla räkning av och

antal dagar efter förfallodag som utlöser fallissemang, struktur och nivå för tröskelvärde för väsentlighet för förfallna kreditförpliktelser, definition av framtvängd omförhandling som utlöser fallissemang, typ av och nivå för specifika kreditriskjusteringar som utlöser fallissemang och kriterier för återgång till status som ej fallerande gäldenär.

- (c) Dokumentera källorna för externa uppgifter, den definition av fallissemang som används i externa uppgifter, den analys som har utförts och alla konstaterade skillnader.

68. För varje skillnad som konstateras i definitionen av fallissemang till följd av bedömningen av punkt 67, bör instituten vidta samtliga följande åtgärder:

- (a) Bedöma om justeringen av den interna definitionen av fallissemang skulle leda till en ökad eller minskad andel fallissemang eller om detta är omöjligt att avgöra.
- (b) Göra lämpliga justeringar av de externa uppgifterna eller kunna visa att skillnaden är försumbar när det gäller effekten på samtliga riskparametrar och kapitalbaskrav.

69. Institutet bör med hänsyn till de sammanlagda skillnader som har konstaterats i definitionen av fallissemang vid bedömningen enligt punkt 67 och de justeringar som har utförts i enlighet med punkt 68 b kunna visa för de behöriga myndigheterna att man i stora drag har uppnått likvärdighet med den interna definitionen, inklusive, när så är möjligt, genom en jämförelse av andelen fallissemang i interna uppgifter för en relevant typ av exponeringar med externa uppgifter.

70. När bedömningen enligt punkt 67 visar på skillnader i definitionen av fallissemang som enligt den process som anges i punkt 68 inte är försumbara och inte går att avhjälpa med justeringar i de externa uppgifterna, måste instituten tillämpa en lämplig försiktighetsmarginal i den estimering av riskparametrar som avses i artikel 179.1 f i förordning (EU) nr 575/2013. I så fall bör institutet se till att denna extra försiktighetsmarginal avspeglar väsentligheten i de återstående skillnaderna i definitionen av fallissemang och deras eventuella inverkan på samtliga riskparametrar.

7. Kriterier för återgång till status som ej fallerande

Minimivillkor för omklassificering till status som ej fallerande

71. Vid tillämpningen av artikel 178.5 i förordning (EU) nr 575/2013 bör instituten vidta samtliga följande åtgärder, utom i de situationer som avses i punkt 72:

- (a) Anse att ingen utlösande faktor för fallissemang längre är tillämplig på en tidigare fallerad exponering när minst tre månader har gått från och med den tidpunkt då de villkor som avses i artikel 178.1 b och artikel 178.3 i förordning (EU) nr 575/2013 inte längre är uppfyllda.
- (b) Ta hänsyn till gäldenärens beteende under den period som avses i a.
- (c) Ta hänsyn till gäldenärens finansiella situation under den period som avses i a.
- (d) Göra en bedömning efter den period som avses i punkt a. Om institutet vid den bedömningen fortfarande kommer fram till att gäldenären osannolikt kommer att betala sina skulder helt och hållet utan att utnyttja säkerhet, bör exponeringarna fortsätta att klassificeras som fallerade, tills institutet konstaterar att kreditkvaliteten verkligen har förbättrats och att förbättringen är permanent.
- (e) De villkor som avses i a–d bör också vara uppfyllda i fråga om nya exponeringar mot gäldenären, framför allt om de tidigare fallerade exponeringarna mot denna gäldenär har sålts eller skrivits av.

Instituten får tillämpa den period som avses i a på alla exponeringar eller tillämpa olika perioder för olika typer av exponeringar.

72. Vid tillämpningen av artikel 178.5 i förordning (EU) nr 575/2013 och när framtvungad omförhandling enligt punkt 49 i dessa riktlinjer är tillämplig på en fallerad exponering, oavsett om omförhandlingen utfördes före eller efter det att fallissemanget konstaterats, bör instituten anse att ingen utlösande faktor för fallissemang fortfarande gäller för en tidigare fallerad exponering om det har gått minst ett år från den senaste av någon av följande tidpunkter:

- (a) Den tidpunkt då omförhandlingsåtgärderna beviljas.
- (b) Den tidpunkt då exponeringen har klassificerats som fallerad.
- (c) Den anståndsperiod som fastställs i det omförhandlade arrangemanget har löpt ut.

73. Institutet bör klassificera om exponeringen till status som ej fallerande efter minst den ettårsperiod som avses i föregående punkt när samtliga följande villkor är uppfyllda:

- (a) Gälldenären har gjort en väsentlig betalning under den perioden. En betalning kan betraktas som väsentlig när gälldenären genom sina regelbundna betalningar enligt det omförhandlade arrangemanget har betalat ett belopp som är lika med det som tidigare hade förfallit till betalning (om det fanns förfallna belopp) eller som har skrivits av (om det inte fanns förfallna belopp) enligt de omförhandlade villkoren.
- (b) Betalningarna har gjorts regelbundet under den perioden i enlighet med den plan som ska tillämpas efter omförhandlingen.
- (c) Det finns inga förfallna kreditförpliktelser enligt den betalningsplan som ska tillämpas efter omförhandlingen.
- (d) Det finns inga indikationer på osannolikhet för betalning i enlighet med artikel 178.3 i förordning (EU) nr 575/2013 eller ytterligare indikationer för osannolikhet för betalning som institutet har fastställt är tillämpliga.
- (e) Institutet anser inte att det i övrigt är osannolikt att gälldenären kommer att betala sina kreditförpliktelser helt och hållet enligt det omförhandlade arrangemanget utan att utnyttja någon säkerhet. Vid denna bedömning bör institutet framför allt granska situationer när en stor klumpsumma eller avsevärt större betalningar är planerade till slutet av återbetalningsplanen.
- (f) De villkor som avses i a–e bör också vara uppfyllda i fråga om nya exponeringar mot gälldenären, framför allt om de tidigare fallerade exponeringarna mot den gälldenär som var föremål för den framtvingade omförhandlingen har sålts eller skrivits av.

74. Om gälldenären förändras till följd av t.ex. fusion eller förvärv av gälldenären eller någon liknande transaktion bör institutet inte tillämpa punkt 73(a). Om gälldenärens namn ändras bör institutet däremot tillämpa den punkten.

Övervakning av policyns effektivitet

75. Vid tillämpningen av artikel 178.5 i förordning (EU) nr 575/2013 bör ett institut fastställa tydliga kriterier och policyer för när en gälldenär kan återfå sin status som ej fallerande och framför allt följande två villkor:

- (a) När förbättringen i en gälldenärs finansiella situation kan anses vara tillräcklig för att kreditförpliktelserna ska kunna återbetalas helt i rätt tid.
- (b) När återbetalningen sannolikt faktiskt kommer att göras även om en gälldenärs finansiella situation har förbättrats i enlighet med punkt a.

76. Institutet bör regelbundet kontrollera att deras policyer enligt punkt 75 är effektiva. De bör framför allt övervaka och analysera
- (a) förändringar i statusen för gäldenärer eller faciliteter,
 - (b) de införda policyernas effekt på tillfriskningsgraderna,
 - (c) de införda policyernas effekt på förekomsten av flera fallissemang.
77. Institutet väntas ha ett begränsat antal gäldenärer som fallerar kort tid efter det att de har återgått till status som ej fallerande. Om det förekommer ett stort antal fall av multipla fallissemang bör institutet se över sin policy för omklassificering av exponeringar.
78. Analysen av ändringarna i gäldenärers eller faciliteters status bör framför allt beaktas när de perioder som avses i punkterna 71 och 72 fastställs. Institutet får fastställa längre perioder för de exponeringar som har klassificerats som fallerade under de föregående 24 månaderna.

8. Konsekvens i tillämpningen av definitionen av fallissemang

Översikt

79. Institutet bör införa lämpliga mekanismer och förfaranden för att säkerställa att definitionen av fallissemang införs och används korrekt. De bör framför allt se till att
- (a) en enskild gäldenärs fallissemang identifieras på ett enhetligt sätt i hela institutet med avseende på alla exponeringar mot den gäldenären i alla berörda it-system, inklusive i alla juridiska enheter inom gruppen och i alla geografiska områden i enlighet med punkterna 80–82 eller i enlighet med punkterna 92–94 i fråga om hushållsexponeringar,
 - (b) något av följande tillämpas:
 - i. Samma definition av fallissemang används på ett enhetligt sätt av ett institut, moderföretag eller något av dess dotterföretag och i de olika typerna av exponeringar.
 - ii. Om olika definitioner av fallissemang tillämpas inom gruppen eller i olika typer av exponeringar, har tillämpningsområdet för varje definition av fallissemang fastställts tydligt i enlighet med punkterna 83–85.

Konsekvent identifiering av en enskild gäldenärs fallissemang

80. Vid tillämpningen av punkt 79 a bör instituten införa lämpliga förfaranden och mekanismer för att se till att en enskild gäldenärs fallissemang identifieras på ett enhetligt sätt i hela institutet i fråga om samtliga exponeringar mot den gäldenären i alla berörda it-system, inklusive inom alla juridiska enheter inom gruppen och i alla geografiska områden där gruppen är verksam på andra sätt än genom en juridisk enhet.
81. Om utbytet av kunduppgifter mellan olika juridiska enheter inom ett institut, moderföretaget eller något av dess dotterföretag är förbjudet enligt konsumentskyddsföreskrifter, banksekretess eller annan lagstiftning som leder till bristande konsekvens i identifieringen av en gäldenärs fallissemang, bör instituten informera sina behöriga myndigheter om dessa rättsliga hinder. Om de använder internmetoden bör de också uppskatta hur väsentlig denna bristande konsekvens är för identifieringen av en gäldenärs fallissemang och den eventuella inverkan på estimeringen av riskparametrar.
82. Om det skulle vara mycket betungande att identifiera en gäldenärs fallissemang på ett fullständigt enhetligt sätt i hela institutet, moderföretaget eller något av dess dotterföretag och kräva att det utvecklas en centraliserad databas över alla kunder eller att det införs andra mekanismer eller förfaranden för att kontrollera varje kunds status vid alla enheter inom gruppen, behöver instituten inte tillämpa sådana mekanismer eller förfaranden om de kan visa att den bristande enhetligheten har en försumbar effekt eftersom det inte finns några, eller endast ett mycket begränsat antal, gemensamma kunder mellan de berörda enheterna inom en grupp och exponeringen mot dessa kunder är försumbar.

Definitionen av fallissemang tillämpas konsekvent i olika typer av exponeringar

83. Vid tillämpningen av punkt 79 b bör ett institut, moderföretag eller något av dess dotterföretag använda samma definition av fallissemang för en enskild typ av exponeringar i enlighet med definitionen i artikel 142.1.2 i förordning (EU) nr 575/2013. De får använda olika definitioner av fallissemang för olika typer av exponeringar, däribland för vissa juridiska enheter eller för verksamhet i geografiska områden som bedrivs på andra sätt än via en juridisk enhet, om detta är motiverat av att väsentligt annorlunda riskhanteringsmetoder används eller att olika rättsliga krav tillämpas i olika jurisdiktioner, framför allt på grund av att
 - (a) olika tröskelvärden för väsentlighet har fastställts av de behöriga myndigheterna i deras jurisdiktioner i enlighet med artikel 178.2 d i förordning (EU) nr 575/2013,
 - (b) 180 dagar i stället för 90 dagar efter förfallodagen används för vissa typer av exponeringar på vilka internmetoden tillämpas i vissa jurisdiktioner i enlighet med artikel 178.1 b i förordning (EU) nr 575/2013,

- (c) ytterligare indikationer på osannolikhet för betalning har fastställts särskilt för vissa juridiska enheter, geografiska områden eller typer av exponeringar.
84. Vid tillämpningen av punkt 79 b ii, när olika definitioner av fallissemang tillämpas inom vissa typer av exponeringar i enlighet med punkt 83, bör institutets interna förfaranden för definitionen av fallissemang säkerställa de två följande villkoren:
- (a) Tillämpningsområdet för varje definition är tydligt fastställt.
 - (b) Den definition av fallissemang som har fastställts för en viss typ av exponeringar, för en viss juridisk enhet eller ett visst geografiskt område tillämpas konsekvent inom ramen för tillämpningsområdet för varje berörd definition av fallissemang.
85. När det gäller institut som tillämpar internmetoden måste användningen av olika definitioner av fallissemang avspeglas på ett tillfredsställande sätt i estimeringen av riskparametrar om de riskklassificeringssystem som ingår i tillämpningen omfattar andra definitioner av fallissemang.

9. Tillämpning av definitionen av fallissemang för hushållsexponeringar

Tillämpningsnivå för definitionen av fallissemang för hushållsexponeringar

86. Enligt artikel 178.1 andra stycket i förordning (EU) nr 575/2013 får institut när det gäller hushållsexponeringar tillämpa definitionen av fallissemang på enskild kreditfacilitetsnivå i stället för i förhållande till en låntagares sammanlagda förpliktelser. Därför får institut som använder internmetoden framför allt tillämpa definitionen av fallissemang på enskild facilitetsnivå för hushållsexponeringar enligt definitionen i artikel 147.5 i förordning (EU) nr 575/2013. Institut som använder schablonmetoden får i stället tillämpa definitionen av fallissemang på enskild kreditfacilitetsnivå för alla exponeringar som uppfyller de kriterier som fastställs i artikel 123 i förordning (EU) nr 575/2013, även om några av dessa exponeringar har hänförts till en annan exponeringsklass för att åsätta en riskvikt, t.ex. exponeringar som har säkrats genom panträtt i fastigheter.
87. Institutet bör välja nivå för tillämpning av definitionen av fallissemang mellan gäldenär och facilitet för alla hushållsexponeringar på ett sätt som avspeglar deras interna riskhanteringsmetoder.
88. Institut får tillämpa definitionen av fallissemang på gäldenärnivå för vissa typer av hushållsexponeringar och på kreditfacilitetsnivå för andra, om detta är väl motiverat av

interna riskhanteringsmetoder, t.ex. på grund av att ett dotterföretag tillämpar en annan affärsmodell, och när det finns bevis för att det antal situationer där samma kunder omfattas av olika definitioner av fallissemang på olika tillämpningsnivåer begränsas till vad som är absolut nödvändigt.

89. Om ett institut beslutar sig för att använda olika tillämpningsnivåer för definitionen av fallissemang för olika typer av hushållsexponeringar i enlighet med punkt 88 bör det se till att tillämpningsområdet för varje definition av fallissemang är tydligt fastställt och används konsekvent över tid för olika typer av hushållsexponeringar. När det gäller institut som använder internmetoden bör estimeringarna av risk korrekt återspegla den definition av fallissemang som tillämpas på varje typ av exponering.
90. Om ett institut använder olika tillämpningsnivåer för definitionen av fallissemang med avseende på vissa hushållsportföljer, bör behandlingen av gemensamma kunder mellan sådana portföljer fastställas i institutets interna policyer och förfaranden. När den exponering för vilken definitionen av fallissemang på gäldenärsnivå gäller uppfyller något eller båda av villkoren i artikel 178.1 a och b i förordning (EU) nr 575/2013 bör alla exponeringar mot den gäldenären betraktas som fallerade, inklusive dem som omfattas av tillämpningen av definitionen av fallissemang på enskild kreditfacilitetsnivå. Om den exponering som omfattas av tillämpningen av definitionen av fallissemang på enskild kreditfacilitetsnivå uppfyller dessa villkor bör de övriga exponeringarna mot den gäldenären inte automatiskt klassificeras om till status som fallerade. Institutet får emellertid klassificera de övriga exponeringarna som fallerade på grundval av andra överväganden om osannolikhet för betalning, i enlighet med punkterna 92–94.
91. Samma regel bör tillämpas på gäldenärer som behandlas enligt schablonmetoden när vissa exponeringar mot en gäldenär uppfyller kraven i artikel 123 i förordning (EU) nr 575/2013 samtidigt som andra exponeringar mot samma gäldenär utgörs av värdepapper och därför inte kan klassas som hushållsexponeringar. Om en exponering i form av värdepapper uppfyller något eller båda av villkoren i artikel 178.1 a och b i förordning (EU) nr 575/2013 bör alla exponeringar mot den gäldenären betraktas som fallerade. Om den exponering som uppfyller kraven i artikel 123 i förordning (EU) nr 575/2013 också uppfyller dessa villkor och institutet tillämpar definitionen av fallissemang på enskild kreditfacilitetsnivå bör de övriga exponeringarna mot gäldenären inte automatiskt klassificeras om till status som fallerade. Institutet får emellertid klassificera de övriga exponeringarna som fallerade på grundval av andra överväganden om osannolikhet för betalning, i enlighet med punkterna 92–94.

Tillämpning av definitionen av fallissemang för hushållsexponeringar på facilitetsnivå

92. Om definitionen av fallissemang i enlighet med artikel 178.1 andra stycket i förordning (EU) nr 575/2013 har tillämpats på enskild kreditfacilitetsnivå för hushållsexponeringar bör instituten inte automatiskt betrakta de olika exponeringarna mot samma gäldenär som fallerade vid samma tidpunkt. Institutet bör dock ta hänsyn till att vissa indikationer på

fallissemang är relaterade till gäldenärens situation snarare än till statusen för en viss exponering. Detta gäller särskilt de indikationer på osannolikhet för betalning som är relaterade till gäldenärens konkurs i enlighet med artikel 178.3 e och f i förordning (EU) nr 575/2013. Om det förekommer en sådan indikation på fallissemang bör instituten behandla alla exponeringar mot samma gäldenär som fallerade, oavsett tillämpningsnivå för definitionen av fallissemang.

93. Institutet bör också beakta andra indikationer på osannolikhet för betalning och följa sina interna policyer och förfaranden för att fastställa vilka indikationer på osannolikhet för betalning som avspeglar gäldenärens övergripande situation, snarare än exponeringens. Om sådana andra indikationer på osannolikhet för betalning uppstår bör alla exponeringar mot gäldenären betraktas som fallerade oavsett tillämpningsnivån för definitionen av fallissemang.
94. Om en betydande andel av exponeringarna mot gäldenären har fallerat, får instituten dessutom anse att det är osannolikt att gäldenärens övriga förpliktelser kommer att betalas i sin helhet utan åtgärder som t.ex. realisering av en säkerhet, och behandla även dem som fallerade.

Tillämpning av definitionen av fallissemang för hushållsexponeringar på gäldenärnivå

95. Tillämpningen av definitionen av fallissemang för hushållsexponeringar på gäldenärnivå innebär att alla exponeringar mot en gäldenär bör betraktas som fallerade om någon av gäldenärens förpliktelser uppfyller något eller båda av villkoren i artikel 178.1 a och b i förordning (EU) nr 575/2013. Institut som beslutar att tillämpa definitionen av fallissemang för hushållsexponeringar på gäldenärnivå bör fastställa detaljerade regler i sina interna policyer och förfaranden för behandlingen av gemensamma kreditförpliktelser och fallissemangsspridning mellan exponeringar.
96. Institutet bör betrakta en gemensam kreditförpliktelse som en exponering mot två eller flera gäldenärer som har lika ansvar för att återbetala kreditförpliktelsen. Detta begrepp omfattar inte en enskild gäldenärs kreditförpliktelse som är säkrad av en annan enskild person eller enhet i form av en garanti eller något annat kreditskydd.
97. Om något eller båda av villkoren i artikel 178.1 a och b i förordning (EU) nr 575/2013 är uppfyllda i fråga om en gemensam kreditförpliktelse med två eller flera gäldenärer bör institutet betrakta alla övriga gemensamma kreditförpliktelser för samma grupp av gäldenärer och alla enskilda exponeringar mot dessa gäldenärer som fallerade, såvida de inte kan motivera att det är olämpligt att betrakta enskilda exponeringar som fallerade på grund av att minst ett av följande villkor är tillämpligt:
 - (a) Förseningen i betalningen av en gemensam kreditförpliktelse beror på en tvist mellan de enskilda gäldenärer som deltar i den gemensamma kreditförpliktelsen och tvisten

har tagits upp för behandling i domstol eller i ett annat formellt förfarande vid ett särskilt externt organ som leder till ett bindande avgörande i enlighet med den gällande rättsliga ramen i den berörda jurisdiktionen, och det finns inga farhågor om de enskilda gäldenärernas finansiella situation.

(b) En gemensam kreditförpliktelse är en försumbar andel av en enskild gäldenärs sammanlagda förpliktelser.

98. Fallissemang för en gemensam kreditförpliktelse bör inte leda till fallissemang för andra gemensamma kreditförpliktelser för enskilda gäldenärer med andra enskilda personer eller enheter som inte är delaktiga i den kreditförpliktelse som ursprungligen fallerade. Institutet bör emellertid bedöma om den gemensamma kreditförpliktelse som har fallerat är en indikation på osannolikhet för betalning när det gäller de andra gemensamma kreditförpliktelserna.
99. Om något eller båda av villkoren i artikel 178.1 a och b i förordning (EU) nr 575/2013 är uppfyllda för en enskild gäldenärs kreditförpliktelse bör detta fallissemangs spridningseffekt inte automatiskt påverka gäldenärens eventuella gemensamma kreditförpliktelser. Institutet bör dock göra en bedömning av dessa gemensamma kreditförpliktelser för att se om det finns indikationer på osannolikhet för betalning som är relaterade till någon av gäldenärernas fallissemang. Om alla enskilda gäldenärer har status som fallerande bör deras gemensamma kreditförpliktelse under alla omständigheter också automatiskt betraktas som fallerad.
100. På grundval av analysen av gällande rättsliga bestämmelser i en jurisdiktion bör instituten fastställa interna policyer och förfaranden för att identifiera de gäldenärer som rättsligt sett har solidariskt ansvar för vissa förpliktelser tillsammans med andra gäldenärer och därför har det fulla ansvaret för hela beloppet för de förpliktelserna, och samtidigt utesluta kreditförpliktelser för en enskild gäldenär som har säkrats av en annan enskild person eller enhet i form av en garanti eller något annat kreditskydd. Ett typexempel kan vara ett gift par där äktenskapsförord (system med separat egendom) inte är tillämpligt på grund av särskilda rättsliga bestämmelser som gäller i den berörda jurisdiktionen. Om det föreligger ett fullständigt ömsesidigt ansvar för alla förpliktelser bör fallissemang hos en av dessa gäldenärer betraktas som en indikation på en möjlig osannolikhet för betalning hos den andra gäldenären. Därför bör instituten bedöma om de enskilda och gemensamma kreditförpliktelserna för dessa gäldenärer bör betraktas som fallerade. Om en av de solidariskt ansvariga gäldenärer som har det rättsliga fulla ansvaret för samtliga förpliktelser har en gemensam kreditförpliktelse med en annan kund bör institutet bedöma om indikationerna på osannolikhet för betalning också förekommer för de andra gemensamma kreditförpliktelserna med tredje parter.
101. Institutet bör också analysera formerna för juridiska enheter i de berörda jurisdiktionerna och omfattningen av ägarnas, partnernas, aktieägarnas eller chefernas ansvar för ett företags förpliktelser beroende på enhetens juridiska form. Om en enskild person har det fulla ansvaret för ett företags förpliktelser bör det företags fallissemang leda till att även den

personen anses befinna sig i fallissemang. Om det inte finns något sådant fullständigt ansvar för ett företags förpliktelser bör ägare, partner eller viktiga aktieägare i ett företag i fallissemang bedömas av institutet för eventuella indikationer på osannolikhet för betalning med avseende på deras enskilda förpliktelser.

102. När det särskilt gäller enskilda firmor, där en enskild person har det fulla ansvaret för såväl privata som kommersiella förpliktelser med både privata och kommersiella tillgångar, bör fallissemang för någon av de privata eller kommersiella förpliktelserna innebära att alla privata och kommersiella förpliktelser för den berörda enskilda personen också betraktas som fallerade.
103. Om definitionen av fallissemang tillämpas på gäldenärnivå för hushållsexponeringar bör tröskelvärdet för väsentlighet också tillämpas på gäldenärnivå. Institutens interna policyer och förfaranden bör innehålla tydliga föreskrifter om behandlingen av gemensamma kreditförpliktelser i tillämpningen av tröskelvärdet för väsentlighet.
104. En gemensam gäldenär, dvs. en viss grupp av enskilda gäldenärer som har en gemensam förpliktelse gentemot ett institut bör behandlas som en annan gäldenär än var och en av de enskilda gäldenärerna. Om en betalning försenas för en gemensam kreditförpliktelse bör väsentligheten i förseningen bedömas genom att det tröskelvärde för väsentlighet som avses i artikel 178.2 d i förordning (EU) nr 575/2013 tillämpas på alla gemensamma kreditförpliktelser som har beviljats just den gruppen av gäldenärer. För detta ändamål bör de enskilda exponeringarna mot gäldenärer som deltar i en gemensam kreditförpliktelse eller mot några andra undergrupper av gäldenärer inte beaktas. Om tröskelvärdet för väsentlighet för en gemensam gäldenär som har beräknats på det här sättet överskrids bör alla gemensamma kreditförpliktelser för denna grupp av gäldenärer och alla enskilda exponeringar mot de gäldenärer som deltar i en gemensam kreditförpliktelse emellertid betraktas som fallerade, såvida inte något av de villkor som anges i punkt 97 är uppfyllt.
105. Om en betalning försenas för en enskild kreditförpliktelse bör väsentligheten i förseningen bedömas genom att det tröskelvärde för väsentlighet som avses i artikel 178.2 d i förordning (EU) nr 575/2013 tillämpas på alla enskilda kreditförpliktelser för den gäldenären, utan hänsyn till eventuella gemensamma kreditförpliktelser som den gäldenären har med andra enskilda personer eller enheter. Om det tröskelvärde för väsentlighet som beräknas på detta sätt överskrids bör alla enskilda exponeringar mot denna gäldenär betraktas som fallerade.

10. Dokumentation, interna policyer och riskhanteringsprocesser

Snabb identifiering av fallissemang

106. Institutet bör ha effektiva processer som gör att de kan inhämta relevant information för att snabbt identifiera fallissemang och så snabbt som möjligt och, när så är möjligt, automatiskt förmedla den relevanta informationen till den personal som har ansvar för att fatta kreditbeslut. Framför allt

(a) bör identifieringen av indikationer på fallissemang utföras dagligen, om institutet använder automatiska processer, t.ex. räkning av överskjutande dagar,

(b) bör informationen uppdateras tillräckligt ofta för att säkerställa en snabb identifiering av fallissemang om institutet använder manuella processer, såsom kontroll av externa källor och databaser, analys av bevakningslistor, analys av listor över anståndsexponeringar, identifiering av kreditriskjusteringar.

107. Institutet bör regelbundet kontrollera att alla anståndsexponeringar och nödlidande exponeringar klassificeras som fallerade och omfattas av framtvungad omförhandling. Institutet bör också regelbundet analysera anståndsexponeringar som inte är nödlidande för att avgöra om någon av dem uppfyller indikationen på osannolikhet för betalning i enlighet med artikel 178.3 d i förordning (EU) nr 575/2013 och i punkterna 49–55.

108. Kontrollmekanismer bör garantera att den berörda informationen används i processen för att identifiera fallissemang direkt när den har inhämtats. Alla exponeringar mot en gäldenär i fallissemang eller alla berörda exponeringar när det gäller tillämpning av definitionen av fallissemang på facilitetsnivå för hushållsexponeringar bör markeras som fallerade i alla berörda it-system så snart som möjligt. Om registreringen av fallissemang försenas, bör denna försening inte leda till fel eller bristande konsekvens i riskhanteringen, riskrapporteringen, beräkningen av kapitalbaskrav eller användningen av uppgifter i kvantifieringen av risker. Det bör framför allt säkerställas att de interna och externa rapporteringssiffrorna avspeglar en situation där alla exponeringar klassificeras korrekt.

Dokumentation

109. Institutet bör dokumentera sina policyer för definitionen av fallissemang, inklusive alla utlösande faktorer för identifieringen av fallissemang och kriterierna för utträde samt tydligt identifiera tillämpningsområdet för definitionen av fallissemang. Framför allt bör de

(a) dokumentera hur alla indikationer på fallissemang tillämpas operativt.

- (b) dokumentera hur kriterierna tillämpas operativt för att en fallerande gäldenär ska klassificeras om till status som ej fallerande,
 - (c) föra ett uppdaterat register över alla definitioner av fallissemang.
110. Vid tillämpningen av punkt 109 a bör instituten detaljerat dokumentera tillämpningen av definitionen av fallissemang genom att beskriva hur alla indikationer på fallissemang tillämpas operativt, inklusive processer, informationskällor och ansvar för att identifiera de berörda indikationerna på fallissemang.
111. Vid tillämpningen av punkt 109 b bör instituten dokumentera hur kriterierna för att omklassificera en fallerande gäldenär till status som ej fallerande tillämpas operativt, inklusive processer, informationskällor och den berörda personalens ansvarsområden.
112. Vid tillämpningen av punkterna 110 och 111 bör dokumentationen omfatta en beskrivning av alla automatiska mekanismer och manuella processer. Om kvalitativa indikationer på fallissemang eller kriterier för återgång till status som ej fallerande tillämpas manuellt bör beskrivningen vara tillräckligt detaljerad för att all ansvarig personal ska kunna förstå och tillämpa definitionen på ett enhetligt sätt.
113. Vid tillämpningen av punkt 109 c bör instituten föra ett uppdaterat register över alla nuvarande och gamla versioner av definitionen av fallissemang, som åtminstone inleds den dag då dessa riktlinjer börjar tillämpas. Registret bör minst omfatta följande information:
- (a) Tillämpningsområdet för definitionen av fallissemang, om det finns mer än en definition av fallissemang som används inom institutet, moderföretaget eller något av dess dotterföretag.
 - (b) Det organ som godkänner definitionen eller definitionerna av fallissemang samt datumet för godkännande för var och en av dessa definitioner av fallissemang.
 - (c) Datum för genomförandet av varje definition av fallissemang.
 - (d) Kortfattad beskrivning av alla ändringar som har gjorts jämfört med den föregående versionen.
 - (e) I fråga om institut som har tillstånd att använda internmetoden, den åsatta ändringskategorin, datumet för inlämning till de behöriga myndigheterna och, i förekommande fall, datumet för de behöriga myndigheternas godkännande.

Krav på intern styrning för institut som tillämpar internmetoden

114. Institut som tillämpar internmetoden bör införa lämpliga mekanismer och förfaranden för att säkerställa att definitionen av fallissemang införs och används korrekt. De bör framför allt se till att
- (a) definitionen av fallissemang och omfattningen av dess tillämpning är utformade enligt vad som krävs för att godkännas av styrelsen eller av en kommitté som den har utsett och av den högre ledningen i enlighet med artikel 189.1 i förordning (EU) nr 575/2013,
 - (b) definitionen av fallissemang används konsekvent vid beräkningen av kapitalbaskrav och har en meningsfull roll i de interna riskhanteringsprocesserna genom att den åtminstone används inom området för övervakning av exponeringar och den interna rapporteringen till den högre ledningen och styrelsen,
 - (c) den interna revisionsenheten eller någon annan jämförbar oberoende revisionsenhet gör regelbundna granskningar av att den process som institutet använder för att identifiera ett fallissemang är robust och effektiv, framför allt med hänsyn till att fallissemang identifieras snabbt enligt vad som anges i punkterna 106–108, samtidigt som det säkerställs att slutsatserna från den interna revisionsenhetens granskning och åtföljande rekommendationer samt de åtgärder som vidtas för att avhjälpa de upptäckta svagheter kommuniceras direkt till styrelsen eller den kommitté som styrelsen har utsett.